

vanskeligheder, som klæber til jobtilbudsordningen for langtidsledige, jf. nærmere Fremskridtspartiets bidrag til betænkning af 19. maj 1978 fra Folketingets Arbejdsmarkedsudvalg. (Tillæg B, sp. 1357 ff).

Der skal ikke længere være besværligheder eller kontrolforanstaltninger om, hvordan man opgør den indtægt (fra de sidste 12 ugers arbejde), hvoraf understøttelsen beregnes. Ej heller skal man mere strides om, hvordan og hvornår understøttelsessatserne skal dyrtids- og/eller velstandsreguleres. Eller om, hvilke aktiviteter – beskæftigelsesarbejder, kurser, hjemmearbejde, forskning osv. – der har en sådan karakter, at deltagelse deri fører til optjening af dagpenget, som kan udnyttes, når deltagelsen ophører.

Endvidere forsvinder efter lovforslagets ikrafttræden de vanskeligheder, der er en følge af, at arbejdsmarkedet har fået så mange særforhold, at arbejdsløshedsunderstøttelsen nu rækker langt videre end det, som var dens ensartede område i de 1930'ere, hvorudfra loven er skrevet. Derved er opstået de mange betændte problemer omkring de såkaldte supplerende dagpenge ved såkaldt delvis ledighed. Videre er det for eksempel blevet langt mere almindeligt med arbejdsfordelingsordninger, når et firma ikke har brug for sin normale arbejdskraft i en periode. Måske omkring jul eller andre helligdage, ved dårligt vejrlig, materialeangel eller i sæsoner eller på ugedage med lav aktivitet.

De, der går og venter på indkaldelse til værnepligt eller påbegyndelse af en fortsat uddannelse, får et naturligt indtjeningsstædt. Det samme gælder folk på vej fra ét job til et andet og mennesker, der midlertidigt gerne vil stå delvis af ræset for at få bedre tid til sig selv og/eller familie. Vi får afskaffet de hårde grænser ved overgang til pension og mellem uddannelsessøgende og arbejdsmarked. Daginstitutionerreglerne kan saneres. De, der midlertidigt eller varigt har ophold i udlandet (eller Færøerne/Grønland), eller som er på vej ind på arbejdsmarkedet, eller som er gift med (samlever med) selvstændigt næringsdrivende eller har indtægtsgivende hobbyvirksomhed eller bor afsides, kommer ikke mere med de næsten uløselige arbejdsløshedsunderstøttelsesproblemer, som de frembyder under det nuværende system. Revaliderende, syge og gravide er andre eksempler på folk, der ikke kan planlægge, hvor mange dage om ugen de magter at arbejde. Nu får de fuld frihed fra dag til dag.

Når de nuværende pletvise ordninger på fornuftig og styrbar vis samles i ét enkelt hele, forsvinder alt bøvel omkring de kunstige arbejdsforhold, som tilvejrbringelse gennem projektgruppestøttilskud vedrørende fejluddannede akademikere og beskæftigelsesarbejder og om, hvordan deltagere heri aflønnes

(f.eks. med særsatser for unge under 22 år). Og de evige grænsefejder mellem forskellige fags a-kasser kan ikke mere knuse menneskeskæbner. Alle befolkningsgrupper ligestilles over for det offentlige.

Administrationen forenkles massivt. Bl.a. ved at Arbejdsdirektorat, Landsarbejdsnævnet og Amtsarbejdsnævnet forsvinder. Arbejdsformidlingen effektiviseres og billiggøres. En stor del af statsunderskuddet bliver vi kvit.

Dyneløfteri og stikkeri kan ikke mere forekomme. Hanne Reintoft har ganske ret, når hun på side 76 i bogen »Det kan kolde hjerner ej forstå« (2. udg., 1987) påpeger, at alle de mange uklare og elastiske regler i arbejdsløshedsloven ofte fører til, at sindelagskontrol er afgørende for, hvem der kan få hvor meget fra a-kasserne. Og som hun tilføjer: »Ikke alle a-kasemedlemmer har røde nipsenåle i reverset«.

Dagpengesystemet skal ikke mere belastes med falsk arbejdsløshed (understøttelsesmodtagere, som reelt ikke står til rådighed for arbejdsmarkedet og meget vil have sig frabedt at blive anvist arbejde, men som i ly af den arbejdsløshed, der opstod i 1974 og 1975, har kunnet hygge sig som dagpengemodtagere vel vidende, at arbejdsanvisningerne (som de ikke selv ønsker) vil falde inden for de reelt arbejdsløses kreds).

Tvangslementerne over for de arbejdsløse ophører. Den personlige frihed sættes i højsædet for den enkelte ordentlige medborger. Over for arbejdsduelige mennesker er der grænser for, hvor høj en grad af pysensyseklynkementalitet der kan udvises, når det gælder at rette landet op efter 28 års misregeneri. Den, der ønsker penge fra de offentlige kasser – altså fra de skatteydende medborgere – må affinde sig med, at der fra statens side udvises en vis portion af fasthed.

Det er vanvid, når et land i bekneb for langt, langt mere produktion kaster vrage på den arbejdskraft, man betaler for.

Skylden for, at det blev sådan, er ikke Fremskridtspartiets. Men som Folketingets eneste nytænkere er vi forpligtede til præcist at påvise, hvordan problemet bedst løses.

IV. Lovforslag svarende til nævrende fremsattes som L 252 af 31. maj 1978 (Folketingstidende 1977-78, tillæg A sp. 5363) og L 236 af 10. juni 1980 (Folketingstidende 1979-80 (2. samling), tillæg A sp. 5833). De nåede aldrig frem til 1. behandling. De fulgte op af L 52 af 29. oktober 1980, som passerede igennem 3 behandlinger (sp. 2836-2861, 7103-7119 og 7376-7379).

Senest har et tilsvarende forslag været til behandling som L 170 af 30. marts 1982 (Folketingstidende